

KULTUR

NOTERT

«Jeg bruker ikke opptaker, jeg har aldri brukt opptaker. Jeg er veldig kjapp til å ta notater.»

Tidligere sjefredaktør i The New York Times, Jill Abramson, til magasinet The Cut om sin journalistiske metode tidligere denne uken. Dagen etterpå ble hun beskyldt for plagiat og bred feilsitering i boken *Merchants of Truth*.

MUSIKK

Spotifys likestillingstiltak kommer til Norge

Forrige uke ble rapporten «HVA NÅ – digitaliseringens innvirkning på norsk musikkbransje» lagt frem, og blant mange dystre funn slo forskerne fra BI fast at forskjellen i inntekt mellom kvinnelige og mannlige musikere og opphavspersoner øker. Blant foreslåtte tiltak var å «styrke kompetanseutviklende områder». Da passer det jo utmerket at Spotifys «Equalizer Project» lanseres i Oslo denne måneden. Spotify startet prosjektet i Sverige i 2017 for å «synliggjøre og bringe sammen musikkscapere som identifiserer seg som kvinner, trans og ikke-binære, for å på sikt bidra til økt likestilling bak musikken». Nå tar de prosjektet til Oslo og organiserer nettverkstrekk for låtskrivere og produsenter i starten av karrieren 27. februar. Se Instagram-profilen @equalizerproject for å nominere kandidater.

MUSEUM

Slutt for mediehyborg

Triste nyheter fra Washington DC: Museet Newseum stenger dørene i januar 2020, bare tolv år etter at det åpnet. Museet ligger i et staselig bygg midt mellom Det hvite hus og kongressbygningen, og dokumenterer medienes viktige rolle i verden gjennom mer enn 200 år. Her er store mengder avis-, radio- og tv-klipp, et eget 11. september-galleri, og over to etasjer minnes 2300 journalister som er drept på jobb rundt i verden. Museet må stenge på grunn av høy gjeld og dårlig styring. Den som har muligheten, bør besøke museet før det stenger. Om ikke annet, så for å hente ammunisjon til å motstå president Donald Trumps påstand om at journalister er «folkets fiender».

INTERVJU

Til Berlin med flau bismak

FILMPOLITIKK Nå åpner den internasjonale filmfestivalen i Berlin med Norge som fokusland. Flere norske filmarbeidere bekymrer seg for at den norske filmindustrien har mer å vise frem, enn å tilby tilbake.

ELISE DYBVIG

“ Det er selvfølgelig positivt at Norge tar plass i Berlin, men vi hadde fått mye mer ut av det om vi hadde noe å tilby tilbake», sier Sigmund Elias Holm i Vestnorsk filmkommisjon.

Gjest-, partner-, og fokusland: 2019 er året norsk kultur for alvor skal få vist seg frem i Tyskland. Før bokmessen i Frankfurt (der Norge er gjesteland) og jazzmessen i Bremen (der Norge er partnerland) er det filmfestivalen i Berlin som er først ut, med Norge som *fokusland* på det europeiske filmmarkedet. Flere filmfolk som reiser ned, forteller at de gjør det med en flau bismak.

– Det er to aspekter som skal frontes: Norsk film og produksjon på den ene siden, og Norge som produksjonsland for internasjonale aktører på den andre siden – og der er vi nå i samme situasjon som i fjor, sier Holm.

I Vestnorsk filmkommisjon jobber han med å få internasjonale produksjoner til Norge. I fjor tilrettela kommisjonen for at storfilmen *Mission: Impossible* kunne filme en sekvens på Preikestolen med skuespiller Tom Cruise.

At det lot seg gjøre, skyldtes en insentivordning for film som skal gjøre det lettere for utenlandske produksjoner å satse i Norge. Men med én søknadsfrist i året og en beløpsgrense i potten, mener Holm den blir altfor vanskelig å forholde seg til.

– Når vi kommer til Berlin, har vi ingen informasjon om neste søknadsfrist, og ingen finansiering for resten av året. Det er et vanskelig budskap å skulle formidle til den internasjonale bransjen, sier han.

En krokete sti. Fra 8. til 13. februar vil det arrangeres seminarer og bransjetreff, samt presentasjoner av norske filmer og serier under utvikling. Som en liten forløper til Frankfurt, er det dessuten opprettet et eget arrangement der norske bøker skal legges frem for tyske filmprodusenter.

Fjorårets fokusland, Canada, kjørte et mindre opplegg enn det Norge gjør nå, men hadde til gjengjeld langt bedre finansieringsvilkår for dem som skulle få lyst å komme til dem for å lage film – som for eksempel det å kunne søke om midler hele kalenderåret.

– På filmfeltet er Canada en firespors motorvei der Norge er en krokete sti.

Canada er verdensmestere i samproduksjon, og bransjen deres blomstrer, sier Kristine M.I. Knudsen.

Knudsen er en av ti norske produsenter som skal presenteres på arrangementet «Norwegian Producers Spotlight» på det europeiske filmmarkedets «Producers Hub» i Berlin. Hun jobber hovedsakelig med animasjonsfilm, som *Richard Storken* fra 2017, en samarbeidsfilm mellom selskaper i Tyskland, Belgia, Luxembourg, og Norge, med budsjett på 90 millioner kroner.

På spørsmål om hva Norge som filmland kan risikere om dagens ordninger ikke endres, tyr Knudsen igjen til en vei-metafor:

– Da blir vi en bensinstasjon uten tilknytning til hovedveien.

Mangler verktøykassen. En filmindustri som blir mer og mer internasjonal, krever ifølge Knudsen samarbeid og utvekslingsmuligheter på tvers av landegrensene. Derfor blir det utfordrende å samarbeide med selskaper i andre land uten å kunne stille opp med like gode vilkår tilbake.

– Det er helt essensielt for vår fremtid at norske produsenter er med rundt forhandlingsbordene i Europa og i verden. Som filmland sitter vi på topp kompetanse, vi gjør det bra kommersielt på hjemmemarkedet, vinner priser og har gode salgstill i utlandet. Men vi mangler den finansielle verktøykassen som lar oss gjøre jobbene våre internasjonalt og bygge bransjen, sier Knudsen.

Når vi kommer til Berlin, har vi ingen informasjon om neste søknadsfrist, og ingen finansiering for resten av året.

SIGMUND ELIAS HOLM

Å være godt tilpasset en internasjonal bransje handler for henne om mye mer enn å stille opp med en fjord når neste James Bond-film banker på døren:

– I Canada og i et mer sammenlignbart land som Belgia har man klart å skape en stor kulturnæring innen animasjonsfilm med rundt 40 selskaper og 1500 årsverk. Forutsigbare finansieringsordninger trekker til seg samproduksjoner som gjør at man kan holde en jevn produksjonsflyt, utvikle kompetansen og holde på de dyktige fagfolkene, sier hun.

Linjeprodusent Per Henry Borch sier han ofte gir følgende beskjed når utlandet ringer og etterspør skandinaviske filmforhold:

– «Takk for at du tar kontakt med Norge AS, men jeg anbefaler deg å heller å gå til Island.»

– «Takk for at du tar kontakt med Norge AS, men jeg anbefaler deg å heller å gå til Island.»

En politisk sak. Siden insentivordningen kom på plass i 2016, har flere tatt til orde for å endre den. I fjor rapporterte Dagsavisen at blant prosjektene som søkte det året, hadde flere av dem norske hovedprodusent – litt spesielt når intensjonen er å tiltrekke seg de store

